

п. 860023

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 34 (622).

п'ятниця,

27

ЛИСТОПАДА

1959 року

Ціна 20 коп

Товаришу! Пам'ятай: сесію
добре складе лише той, хто го-
тується до неї протягом всього
семестру.

ЧОТИРНАДЦЯТА ПРОФСПІЛКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УНІВЕРСИТЕТУ

Днями в університеті відбулася 14-та профспілкова конференція, яка підвела підсумки річної роботи нашої професійної організації, відзначила її успіхи та недоліки, накреслила основні напрямки діяльності на майбутнє.

Незважаючи на слабку та малокритичну звітну доповідь голови профкому І. О. Соколова, конференція не позбавлена була гостроти і пройшла на належному рівні. Всі виступи делегатів конференції були конкретні і влучали в ціль.

«ТРИ, ЗАМІСТЬ ЧОТИРЬОХ З ПОЛОВИНОЮ...»

Доцент фізико-математичного факультету Голуб звертає увагу делегатів на те, що в гуртожитках університету живе студентів вдвоє більше, ніж це вимагається за встановленими нормами. Так, за нормою на кожного студента мусить припадати 4,5 кв. м., а в розпорядженні мешканця гуртожитку є лише 3 кв. м.

Необхідно більш наполегливо ставити перед Міністерством вищої і спеціальної освіти питання про надання коштів для будови нового студентського гуртожитку.

«МИ ХОЧЕМО НЕ ТІЛЬКИ ТАНЦЮВАТИ, ДАЙТЕ ХОРОШУ НАРОДНУ МУЗИКУ».—

заявляє делегат конференції, студентка географічного факультету т. Ганська. Профбюро мало звертало уваги на культурний відпочинок студентів, не цікавилось художньою самодіяльністю. На весь університет існує тільки одна зпсована радіола. Студентський клуб мало допомагає студентам в організації відпочинку. Вся його діяльність зводиться до розповсюдження платних квитків в театри і кіно.

«В ГУРТОЖИТКАХ УНІВЕРСИТЕТУ МУСИТЬ ПАНУВАТИ ЗАТИШОК».—

з хвилюванням говорить комендант гуртожитку т. Олійникова. Студенти перейшли на самообслуговування, але профком і господарча частина не йдуть їм назустріч. Настав час подбати про красиве умеблювання приміщень. Потрібно виділити кімнату для приїжджих батьків та приміщення для майстерні. У нас є юнаки з виробництва, які могли б самі ремонтувати меблі.

«СТВОРИТИ УНІВЕРСИТЕТСЬКИЙ АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ».—

з такою пропозицією звертається до конференції делегат філологічного факультету т. Гольдін. Наші студенти — майбутні вчителі середньої школи. Університет мусить подбати про те, щоб навчити їх організації художньої самодіяльності в школі.

Доцент Гольдін у своєму виступі закликав також до поновлення славної традиції, коли університет займав провідне місце в галузі педагогічної думки на Україні. В стінах його мусять виступати найкращі педагоги Одещини.

«КОЛИ, НАРЕШТІ, В ГУРТОЖИТКУ БУДЕ ПРАСКА?»—

ставить пряме запитання до профбюро університету студент Ніколенко. Побутова комісія профкому в гуртожитку по вул. Островцова побувала за цілий рік всього один раз. Нас мало відвідують викладачі.

Студент Ніколенко пропонує також перевести на самообслуговування студентський спортивний табір.

«НА БІОФАЦІ ПОТРІБНА ІДАЛЬНЯ».—

говорить викладач біологічного факультету т. Манакіна. Господарська частина не забезпечує буфет факультету машиною. Завідуючий гаражем т. Бородулін, очевидно, не вміє скласти доброго графіка, і це відбивається на роботі факультету. На біофаці конче потрібно найближчим часом організувати 3-разове харчування.

«ЧОМУ НАС ПОЗБАВЛЯЮТЬ ФАКУЛЬТЕТСЬКОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ?»—

питає доцент історичного факультету т. Алексеев-Попов. І справді, в ім'я загальноуніверситетської самодіяльності збіднюється робота самодіяльності на факультетах.

Погано, що наша профспілкова організація об'єднує студентів і викладачів, каже далі т. Алексеев-Попов. Якщо профбюро піклується про студентів, то викладачі залишаються поза увагою. Ніхто не дбає про розвантаження викладачів від величезної кількості зборів, нарад, конференцій і т. ін.

Ректор університету С. І. Лебедев критикує минулий склад профбюро за те, що він мало уваги приділяв питанням виховної роботи.

Дповідь т. Соколова не викрила недоліків роботи профспілкової організації, це замість нього зробили делегати. Але краще було б, якби про більшість питань говорилося не тільки на звітній конференції, їх більш енергійно треба ставити кожного дня перед ректоратом, партійною, профспілковою та комсомольською організаціями.

Промовець закликає делегатів конференції до ще кращої роботи на користь нашої Батьківщини.

АКТИВІЗУВАТИ ПРОПАГАНДУ ПОЛІТИЧНИХ І НАУКОВИХ ЗНАНЬ

В період розгорнутого будівництва комунізму найважливіше значення поряд з ростом підприємств має ріст свідомості трудящих мас. Чим вище рівень свідомості народу, тим більш плодотворною буде робота в галузі комуністичного будівництва.

Центральний Комітет КПРС поставив завдання перед працівниками ідеологічного фронту донести до всіх трудящих величезні завдання, накреслені XXI з'їздом, більше проводити лекцій і бесід з різних галузей знань.

Одним з найважливіших важелів поширення знань серед народу є Товариство по розповсюдженню політичних і наукових знань. Чимало наукових працівників університету систематично читають лекції по лінії Товариства. Особливо це стосується співробітників кафедр суспільних наук, історичного, філологічного та фізико-математичного факультетів (т. А. І. Костарев, І. Г. Леонов, Д. І. Щербак, І. Г. Батюк, П. Г. Чухрій, В. І. Литовченко та ін.).

Більш 100 чоловік наукових працівників університету є членами Товариства. На жаль, регулярно виступають з лекціями перед студентами не більше 50 з них.

В Постанові ЦК КПРС про роботу Всесоюзного товариства по поширенню політичних і наукових знань підкреслюється необхідність залучити до цієї благородної справи всіх наукових працівників вузів. В нашому університеті 290 наукових співробітників, і обов'язок кожного з них виступати з популярними лекціями для трудящих міста та області. Це під силу кож-

ному з нас. Раз ми читаємо лекції для студентів, то чому ми не можемо читати для робітників і селян?

Партійне бюро університету, обговоривши стан лекційної пропаганди, констатувало, що вона далеко не відповідає вимогам, поставленим партією.

З метою докорінного поліпшення цієї надзвичайно важливої ідеологічної роботи створено бюро секції первинної організації Товариства при університеті з представником від кожного факультету.

При університеті буде працювати лекторій з рядом секцій: історичною, філологічною, хімічною, фізико-математичною, біологічною, географічною.

Для успішного виконання покладених на колектив університету завдань необхідно, щоб кафедри і ради університету серйозно зайнялися цими питаннями. Останнім часом ними зроблена певна робота. Виділено 153 доповідача, частина з них вже виступає перед населенням.

Але більшість тем, представлених кафедрами, вузько спеціальні. Кафедри можуть підказати співробітникам, які теми необхідні і найбільш цікаві для широкого слухача.

Немає сумніву, що працівники університету, перш за все професори і доценти, братимуть найактивнішу участь в роботі Товариства, будуть нести знання в народ.

Доцент І. В. ГАНЄВИЧ,
голова групи Товариства
по поширенню політичних
і наукових знань при Одеському державному університеті.

Кращий агітатор

При оцінці роботи агітатора не слід обмежуватися тільки перерахуванням кількості бесід і міроприємств. Завжди допомагати своїм виборцям, йти назустріч їх інтересам — ось ті якості, які характеризують кожну бесіду, кожне відвідування Людмилою Костянтинівною Стасенко закріплених за нею квартир. Її бесіди злюбовенні, ці-

леспрямовані, носять конкретний характер.

Зараз Людмила Костянтинівна проводить запис в гуртки з іноземних мов, одним з яких вона буде керувати.

З. М. СЕРЕБРЯННИКОВА,
старший агітатор будинку № 5
по Садовій вулиці.

НОВИЙ СКЛАД ПРОФКОМУ

Соколов О. І. — голова,
Ганчицька К. П. — заступник голови, оргсектор.

УЧБОВО-ВИРОБНИЧА КОМІСІЯ:

Шиян Є. Т. — голова,
Єрьоміна Л. А., Сатанов В. І., Ващенко В. П.

ПОБУТОВА КОМІСІЯ:

Грановська В. Г. — голова,
Гутнов Б. К., Радченко Л. Ф., Мураневич А. Х.

КУЛЬТУРНО-МАСОВА КОМІСІЯ:

Жовінська Ш. М. — голова,
Савчук О. Є., Шурапов В. П.

КОМІСІЯ ПО ТЕХНІЦІ БЕЗПЕКИ:

Макарчук Я. Д. — голова,
Тарапанов М. І.

СПОРТИВНА КОМІСІЯ:

Михальченко О. М. — голова,
Ковтун А. О.

Говорить учасник з'їзду

Скромне оголошення на філологічному факультеті сповістило про те, що 24 листопада перед студентами факультету виступить учасник I Всесоюзного з'їзду журналістів.

Чотирнадцята аудиторія переповнена. Всі уважно слухають розповідь головного редактора «Чорноморської комуни» Івана Митрофановича Коляди про роботу з'їзду. Він розповідає про виступи на з'їзді, про зустрічі з відомими журналістами та письменниками. Особливо детально зупинився він на прийомі журналістів в Кремлі, на промові М. С. Хрущова.

Після розповіді І. М. Коляда відповів на запитання студентів.

А. ГРИЦЮК.

НЕПРИЄМНЕ ПИТАННЯ

11 листопада відбулися комсомольські збори на першому курсі українського відділу філологічного факультету. На зборах вирішувалось хвилююче для всіх студентів питання про моральне обличчя, відвідування лекцій та поведінку на них студентки Хусаїнової, а також про відвідування лекцій студентами Рябцевим та Осиповим.

Студентка Хусаїнова пропустила 40 лекцій, не веде конспектів, майже щодня запізнюється на лекції. Вона досить туманно уявляє собі своє майбутнє. Мішанські дрібнички захоплюють її більше, ніж лекції та справи курсу. Не можна їй пробачити і досить презирливого ставлення до праці. Декан І. М. Дузь декілька разів попереджував її, що вона буде виключена з університету, але вона не звернула на ці попередження ніякої уваги.

І от постало питання про виключення Хусаїнової з університету.

Багато студентів виступили на зборах і підтримали пропозицію старости Островського просити деканат факультету виключити її з університету.

Розглядалося також питання про погане відвідування лекцій студентами Рябцевим та Осиповим. Їх поведінка була засуджена студентами всього відділу. Було вирішено оголосити їм сувору догану з попередженням. Всі стурбовані такою поведінкою цих товаришів, але ми впевнені, що вони зрозуміють свої помилки і виправляться.

Всі ці випадки свідчать про недостатню роботу нашої комсомольської організації. Потрібно, щоб колектив курсу більше звертав уваги на життя студентів.

В. ОЛІЙНИК.

З БЛОКНОТА КОРЕСПОНДЕНТА

В ПОНЕДІЛОК

2 години 20 хвилин. Продзвенів дзвоник. Закінчилася остання лекція. Аудиторії в цей час, як правило, пустіють: студенти поспішають додому, йдуть в кабінети, в бібліотеку... І лише в понеділок в цей час студенти фізико-математичного факультету залишаються на політінформацію.

В 35 «а» аудиторію поспішають студенти I курсу 3-ої групи фізиків. Біля дзеркала поправляють зачіску дві дівчини. Вони теж поспішають, але не на політінформацію. Це третьокурсниці. Прізвиськ своїх дівчата не назвали.

Політінформація?

— Не знаємо, чи буде у нас політінформація, чи ні.

— А до вас на курс сьогодні з

комітету комсомолу пішли, — кажу дівчатам.

— Тоді йдемо, — смикнула за рукав свою подругу русява дівчина. І вони по черзі відкривають двері аудиторій — шукають свою.

До дзеркала підходять ще дві дівчини. Чого вони не на політінформації?

— А в нас вже нікого немає, — здвигує плечима Діна Бараненко, студентка IV курсу фізичного відділу.

— Не вірите? Загляньте в 61 аудиторію, — підтримує її однокурсниця Ляля Белоризька. — Всі розбіглися.

...35 «а» аудиторія. З доповіддю про рішення VI Пленуму ЦК ВЛКСМ виступає староста I курсу

Інца Коба. Чи через те, що доповідь була сухою, чи з іншої причини, але доповідачі не поставили жодного запитання, ніхто не виступив з доповненням.

— Хто виступить з другого питання? — питає Настя Сусліна. — Закон про бюджет Верховної Ради, — додає вона. — Альбіна Козлова, розкажи ти.

— Я не знаю, — відверто відповідає та.

— Іди, Альбіно. На ось газету, прочитай по ній, — радить Альбіні Галя Марценюк.

Козлова бере «Правду» і читає... І знову жодного запитання, жодного виступу. На цьому закінчилася політінформація в 3-ій групі I курсу. А в інших групах I курсу політінформації не було. Взагалі легше було б перелічити групи і курси фізмату, на яких в понеділок 15 листопада пройшли політінформації. Це деякі групи V курсу, IV курс оптиків, II курс фізиків... А інші?

Ю. ШЕПЕЛЄВ.

НЕПЕРЕДБАЧЕНІ ФІНАНСОВІ СТАТТІ АБО ГРОШІ НА ВІТЕР

(Лист до редакції)

Танець підготовлено... Можна починати. Зупинка лише за костюмами.

Ось тут і починається... Після незкінчених митарств зібрані всі необхідні підписи, доручення, рахунки, гарантійний лист, і нарешті ви на комбінаті прокату театральних костюмів.

Принесуть костюми... Зашморгані, брудні спідниці... про кофти вже й говорити нічого. Їх ніколи не прали. Рукави засмальцьовані артіельними фарбами у якісь невидані дикунські візерунки. Випереш кофти — і фарба зійде.

Та нічого не поробиш, доводиться брати ці — кращих на комбінаті немає. Очі лізуть на лоба, коли читаєш рахунок: 637 крб. за дводенний прокат 33 костюмів. І це тільки для міжкурсової олімпіади. Додайте ще 400 крб. для університетської — і ось 1000 крб. для одного філологічного факультету. А в університеті щороку олімпіада і кілька святкових кон-

цертів. Та що там казати, коли за минулий рік за аренду костюмів було переказано 10 тисяч карбованців...

Мимоволі думаєш — а чи не можна самим зробити ці костюми? Звертаємось до голови студклубу В. Хохлова:

— Це, звичайно, добре було б — зробити самим костюми. Але це неможливо в наших умовах — немає фондів, матеріальної основи.

Та що гріха таїти — студклуб в університеті на правах бідного родича: ні партбюро, ні профком, ні комітет комсомолу не підтримують його.

Головний бухгалтер університету тов. Мітін говорить В. Хохлову:

— А у нас не передбачено фінансової статті на закупку костюмів.

Цікаво, т. Мітін, а викидати гроші на вітер — це передбачено?

Може це дещо грубо, але це так. Чому замість розтрати державних грошей не закупити дешеві матеріали? І самі учасники художньої самодіяльності пошили б собі костюми, вишили б кофти, самі б тримали їх в повному порядку... Тим більш, що вони виявляють таке бажання.

Це питання не можна відкладати до наступної олімпіади — воно потребує негайного вирішення.

А. ПЕРЕЙМЕР.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Лист т. Переймер поступив до редакції тоді, коли партійне бюро університету розглядало питання про підсумки конкурсу-огляду художньої самодіяльності. Питання, які піднімає в своїй статті т. Переймер, ставились і на засіданні партбюро. В своєму рішенні партійне бюро рекомендувало ректорові при плануванні бюджету на 1960 рік виділити кошти на придбання костюмів, музінструментів і т. д. Одночасно партбюро університету звернуло увагу студклубу на недопустимо халатне ставлення членів студклубу до збереження державного майна.

ЗА ВІНИКАМИ

Вестибюль головного корпусу... Стрілка годинника розпочинає свій одинадцятий оберт. Здалеку чується сміх — то щасливі володарі відер і ганчірок розпочали роботу. Двоє старанних студентів несміливо переминаються з ноги на ногу біля чергової Ф. Малкової: вони прийшли прибирати в кабінеті російської літератури.

— Скажіть, будьте ласкаві, у вас немає...

— Нічого немає!

— А ось цей віник...

— Це «вестибюльний»!

— Ну тоді совок...

— Це для корпусу. Раніше треба приходити!

— Та раніше ж кабінет працює...

— Зранку прибирати треба!

— Але...

— До лекцій потрібно. В 6 годин ранку приходьте...

В шість годин ранку... Як в чергу за підписними виданнями. І чергові III курсу філологічного факультету довертаються ні з чим до кабінету російської літератури

А через 15 хвилин... Бережно тримаючи «вестибюльний» віник і совок «для коридору», мимо розгніваної техробітнички прожогом пробігають викрадачі «іменних» скарбів.

Лише завдяки проявленій сміливості в годину ночі прибирання закінчене. Треба признатися, що перемога не завжди на боці сміливих, були серед третьокурсників і такі «невдахи», які два дні шукали віник і ганчірку, щоб прибрати кабінет. Бувають і світлі хвилини: Бобровському, наприклад, дали навіть пилесос. Правда, йому для цього довелося попрацювати два роки головою студклубу.

Постає питання: чи не час уже забезпечити чергових студентів необхідною кількістю швабр, ганчірок, відер і віників. Кабінетам, очевидно, потрібно видати пилесос, адже там зберігаються сотні цінних книг, а пилесос поки що існує тільки для килимів конференц-залу і кабінету партійного бюро.

Т. МАРЧЕНКО.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ АКТИВІСТЕ!

Що б хотів ти почути на заняттях „Школи комсомольського активу“, яка незабаром розпочне свою роботу?

Що хотів би ти взнати на заняттях?

Чого чекаєш ти від цієї школи? Чому повинна вона тебе навчити?

Відповіді свої надсилайте, товариші, до редакції нашої газети з поміткою: „Для відділу комсомольського життя“.

В КОМІТЕТІ КОМСОМОЛУ

Відбувся пленум комітету комсомолу. Члени пленуму розглянули організаційні питання.

Обрано новий склад бюро. В нього ввійшли: В. Сторчило, Н. Плоткіна, В. Іванов, В. Білоус, В. Цветков, В. Коваль, О. Крива, Г. Майданюк, І. Кондратюк, М. Чесноков, О. Савватеева.

Створено сектори:

Оргсектор: Н. Плоткіна, З. Антоненко, В. Тараненко, Т. Єфименко.

Агітсектор: І. Кондратюк, Л. Кондратьєва, Б. Дерев'яно, Ю. Ковальов, В. Олійник.

Учбовий сектор: В. Іванов, В. Шевченко, В. Кузь, В. Кімерин, Ю. Шепелєв, О. Крива.

Науковий сектор: В. Білоус, Л. Шапо.

Культсектор: В. Цветков, О. Самофалова, Л. Мельничук.

Шефсектор: Г. Майданюк, Л. Шойхет.

Побутовий сектор: О. Савватеева.

Спортсектор: М. Чесноков.

Трудсектор: В. Бистрін.

Члени пленуму А. Шахлієвич та А. Лисіна відповідають за організацію занять в школі комсомольського активу.

НОВЕ ПРО МОЛОДОГВАРДІЙЦІВ

Пройдуть віки, але в пам'яті радянських людей назавжди залишаться безсмертні подвиги звичайних юнаків і дівчат — членів підпільної комсомольської організації «Молода гвардія», яка діяла в Донбасі під час Великої Вітчизняної війни.

Над фашистським наймитом, зрадником Батьківщини, який висліджував і заарештовував молодогвардійців, кілька місяців тому в м. Сталіно відбувся суд.

Суд дізнався, при яких обставинах загинули безстрашні молодогвардійці, і виніс цьому фашистському прихвостневі заслужений вирок.

В книжці «Нове про героїв Краснодона» в нарисі «Так боролись і вмирали молодогвардійці» вміщено новий матеріал, з якого ми дізнаємось про причини загибелі підпільників і про останні хвилини їх життя.

В нарисі йде мова про одного з організаторів «Молодої гвардії» — Віктора Третьяковича, який першим був схвачений фашистами. Його видав Василь Підтинний. Гестапівці вбили Віктора і звели на нього наклеп, пустивши чутку, що він не витримував катувань і видав всіх молодогвардійців. Але в нарисі «Він не став на коліна» читачі знайдуть правду про Віктора Третьяковича.

В збірці також розповідається про останні дні безстрашної комсомолки Люби Шевцової, подаються нові документи про Івана Туркенича.

Збірка дуже цікава і знайомить нас з новими матеріалами про героїв Краснодону.

ЩО ЛЕЖИТЬ НА КНИЖКОВИХ ПОЛИЦЯХ

Ми тут не будемо говорити про ті новини літератури, які лежать на полицях університетської бібліотеки. Мова йтиме про власні бібліотечки студентів.

12—13 числа кожного місяця в університеті, особливо на філологічному факультеті, можна почути приблизно таку розмову:

— Вже прибув шостий том Шолохова.

— А я вже повністю викупив твори Юрія Смолича.

— Потрібно передплатити Аркадія Гайдара.

Ці книголюби після отримання стипендії поспішають у магазин передплатних видань. Тут вони купують твори своїх улюблених письменників. Заходять вони і в центральний книжковий магазин, де можна придбати окремі видання творів того чи іншого письменника або останню збірку свого улюбленого поета.

А книголюбів на філфаці багато. Серед них в першу чергу, мабуть, потрібно назвати Артура Єгорова. Багато хто може позаздрити його бібліотеці. В його шафі добротними обкладинками виблискують тво-

ри класиків російської та зарубіжної літератури, книги з історії Росії, роботи відомих вчених з російської, болгарської, польської мов та багато інших книг.

Більше трьохсот томів нараховує бібліотека Степана Льова. Крім класиків російської й зарубіжної літератури та книг з історії мови, в нього є твори видатних філософів: Арістотеля, Спінози, Гольбаха, Фейєрбаха...

До числа любителів книги треба віднести і обох Морозів — Валентина і Віктора. Всім, хто цікавиться українською поезією і прозою, історією української мови, книгами про народне мистецтво, можна звернутись до них.

Ретельно збирає твори А. С. Макаренка, О. Толстого та серію «Жизнь замечательных людей» Іван Пайол.

А от серед дівчат важче знайти таких, у кого були б власні хороші бібліотечки. Правда, в багатьох можна побачити на етажерці чи під подушкою томик віршів С. Єсенина або останню збірку Володимира Домріна «Без любови не могу». Чомусь на книги в дівчат

завжди не вистачає грошей.

Ще декілька слів потрібно сказати про систему збирання книг. Звичайно, в першу чергу треба купувати ті твори, які тобі подобаються, які будуть потрібні, коли закінчиш університет. Можна за п'ять років зібрати хорошу бібліотеку з своєї спеціальності. А є й такі студенти, які збирають книги без вибору. Хорошу бібліотечку має Віктор Мороз. Але на його етажерці поряд з необхідними йому книжками стоять такі, за які їх власник візьметься хіба тоді, коли буде витирати пилюку. Це, наприклад, тридцятитомник Ч. Дікенса. Ми не говоримо, що Ч. Дікенс поганий письменник і його не потрібно мати. Але в першу чергу треба придбати ті книги, які будуть потрібні під час роботи в школі. Однаково ж всіх книг не закупити.

Власні книги принесуть користь не тільки тоді, коли ми будемо працювати в школі, а й тепер. Артур Єгоров, наприклад, половину книг для своєї дипломної роботи знаходить у власній бібліотеці.

Г. ШЕНДРИК.

ДЕЩО ПРО ЛЕГКУ МУЗИКУ

(З приводу статті Ю. Малишева «Думки про легку музику»)

Не вступаючи в пряму і гостру полеміку з автором статті «Думки про легку музику» Ю. Малишевим, яка була вміщена в газеті «Радянська культура» від 6 серпня ц. р., хочемо висловити кілька зауважень з приводу окремих її положень.

Перш за все, нам здається, що автор дещо перебільшує, коли на початку статті заявляє: «Питання легкої, естрадної і танцювальної музики є тепер мало чи не найзободеннішими проблемами нашого музичного життя». Перебільшення це не виправдовує себе на наш погляд, з двох міркувань. По-перше, досить переглянути нашу періодичну пресу, щоб переконатися в тому, що «джазові проблеми» не є найзободеннішими і найактуальнішими. Інша справа, що інколи автори окремих статей або пристрасно і з запалом захищають жанр легкої музики, або навпаки рішуче й гаряче засуджують його.

По-друге, автор чомусь вважає за непотрібне в якійсь мірі врахувати все те, що було сказано з цього приводу нашими попередниками, хоч подекуди й використовує окремі міркування М. Горького та В. Стасова. Адже питання нового в музиці, нових жанрів, питання «протиріччя» між класичним, народним, своїм, з одного боку, і чужим, з другого, давно, дуже давно хвилювало кращих представників нашого народу. Тоді б справа зводилась не до того, як називати джаз і джазову музику (з приводу цього, як пригадує, кілька років тому один з слухачів, який сидів поруч зі мною в концертному залі, з задоволенням зауважив: «Як приємно, що ми тепер назавжди позбавилися від цього іноземного космополітичного слова «джаз» і замінили його нашими «естрадний оркестр»), а як взагалі слід ставитися до того нового, що проникає ззовні, що починає хвилювати народ, народи, які мають свою власну музичну культуру.

Саме на цьому ми б і хотіли зупинитися. Доречно пригадати тут ім'я всевітньо відомого вченого-філолога, професора Харківського університету Олександра Панасовича Потебні.

Професор О. П. Потебня в 1862—63 роках перебував у науковому відрядженні в Берліні. Далеко від батьківщини, в країні, яка з певною зверхністю дивилась на слов'янські народи взагалі і на український народ, зокрема, Олександр Потебня боляче переносив розлуку з Україною. Це видно з його листів, які в свій час надрукував М. Халанський в «Сборнике Харьковского историко-филологического общества», том XVIII, 1909 р. І показово, що в цих листах з чужини він значне місце приділяв музиці, музичній культурі. Він свято зберігає «пам'ять про ті рідкісні хвилини, коли рідні насліди підносили нас над нашим буденним життям», коли виникало бажання «прославити себе не особистою славою, а музичною славою свого народу» (стор. 21).

Професор Потебня майже сто років тому дуже влучно і глибоко аналізував коло тих питань, які і зараз хвилюють нас. В зв'язку з цим ми дозволимо собі зробити більш широкі посилання на його лист:

«Без свідомості не було б ні зв'язку між людьми (суспільства в широкому розумінні), ні руху вперед (прогресу, історії); життя лю-

дини було б вічним повторенням тісного кола явищ, встановлених зовнішніми обставинами, тобто людина була б худообою. Усвідомлення відбувається через слово і мистецтво, отже музика — один з органів, агентів, що створюють історію (підкреслено нами.—М. П.), стор. 22).

Таким чином, професор Потебня, пов'язуючи музику з свідомістю народу, з його історією, надає їй неабиякого значення. Для нього це питання набирає політичного звучання. «Само собою,— продовжує Потебня,— в музиці людина і народ усвідомлює не ті сторони свого внутрішнього життя, що в науці, поезії, живопису та ін., і, що головне, усвідомлює не так. Не дивлячись на це (вірніше внаслідок цього), є тісний зв'язок між долею музики з одного і всіх явищ суспільного життя з другого боку» (підкреслено нами.—М. П.), (там же).

І далі ідуть найбільш показові для нашої теми рядки: «Неправильний музичний розвиток, або повна відсутність музики в житті особи або частини народу (весь народ без музики не мислимий,— справедливо зауважує автор листа,— є хвороба свідомості, яка в'язково відіб'ється і в багатьох інших галузях, важливо було б зібрати значне число фактів, що характеризують зв'язок музичної розпусти з моральним падінням, помітним подекуди в нашій народі...» (підкреслено нами.—М. П.), (там же).

Важливо було б, скажемо слідом за Потебнею, розпочинаючи обговорення проблем легкої музики і джазу, в першу чергу встановити, яке місце мусять посісти вони в загальній музичній культурі такого музикального народу, яким є наш народ. Очевидно, все-таки неповідне. І тому дивують такі узагальнення автора, як, скажімо, «уся величезна галузь музики для естрадних оркестрів і джазів лежить поза межами уваги і впливу Спілки композиторів (підкреслено нами.—М. П.), або «до редакцій газет і журналів потоком ідуть листи, у яких читач здивовано запитує: чому засуджується джазова музика»... і т. ін. (підкреслено нами.—М. П.).

Щодо твердження автора про те, що «естрада, в тому числі джазова музика користується такою широкою популярністю в народі, особливо серед молоді» (підкреслено нами.—М. П.), то тут можна було б зробити дійсно такі певні закиди Спілці композиторів. В Одесі майже в кожному кінотеатрі існує естрадний оркестр, а чи в Одесі, в древньому нашому Києві або в інших містах республіки багато знайдеться кінотеатрів, де можна було б послухати бандуристів, чудових українських пісень, як хороших, так і сольних, прославлених українських кобзарів?! Напевно, ні. Очевидно, джазова музика і стала популярною тому, що її дуже й дуже сильно пропагують з естради, кіно, патефонних пластинок і т. ін.

Нам здається, що треба більше дбати про підвищення музичної культури нашого народу на основі рідної класики, класичної народної музики. Хизування ж тим, що, бачите, «джаз-оркестр — це насамперед своєрідне поєднання і використання самостійних груп оркестрових інструментів», де кожний інструмент, так би мовити, розкриває якнайкраще свої можливості, не-

потрібне, бо основу всякого оркестру, як і всякого колективного виконання твору мистецтва, становить, як відомо, ансамбль.

Можливості ж такого інструменту в ансамблі можуть цікавити в першу чергу фахівця. Ми далекі від будь-яких паралелей, але для ясності нашої думки хочемо послатися на поезію В. Хлебникова, у якого дійсно таки на першому плані знаходиться звукове оформлення віршованого твору. Спеціаліст, очевидно, поет, і зараз може якщо не з задоволенням, то з цікавістю переріхувати його твори й знаходити в них деякі повчальні для себе моменти, читач же про ці вірші давно вже забув. Так і тут, людина слухає музику не для того, щоб переконатися в тих чи інших можливостях «використання самостійних груп оркестрових інструментів», а для того, щоб збудити в собі почуття прекрасного і високого стремління.

«Отже,— закінчимо словами О. П. Потебні,— народна пісня, яка повинна лежати в основі музичної освіти, може бути не чудовою в художньому відношенні, але, в дійсності це досить рідкісний випадок, в крайньому разі, там, де (як у нас) особа первісного творця стирається зовсім і творцем є весь народ» (стор. 23).

М. ПАВЛЮК,
кандидат філологічних наук.

Любка машинально обтрусилася сніг на ганку, зайшла у свою кімнату. Було в ній тепло, затишно. Але вона не зауважувала ні теплоти, ні затишку. Не радували око теплі фарби килима. Не радували серце всі колись такі милі речі, якими була заставлена тісна кімната: канапа, м'які крісла, настільний годинник з хитромудрою фігуркою. Тут же різні дрібнички, флакони, флакончики з духами, з туалетною водою, пудрениця, невеликий фінський ніж — останній Гансів подарунок.

Гансів...
Як не до місяця тут два портрети батьків. Вони дивляться зі столу на неї, на Любку. І їй стає страшно від їх поглядів. Вона машинально повертає знімки, закриває газетою. Бездумно дивиться на стіни, на стіл, на всі дрібнички, які колись так радували її, хвилювали, наповняли її життя якимсь сенсом, тишили її, до чогось кликали.

До чого?
Все це таке сіре тепер, непривітне. І кожна дрібничка нагадує їй лиш про одне, тільки про одне. Сором тобі, дівчино, великий сором. Ти сама перетворилася на пусту, на нікчемну річ-дрібничку, на чужу іграшку. На чю іграшку? Ні, не те, не те... Тобі ж страшно глянути на портрет твоєї матері, у її очі — материнське сумління. Ти зрадила своїй матері, ти продала її за нові панчохи, за французькі духи, за шклянку туалетної водички.

Ти продала матір, ти продала... Боже мій, боже, чи повернеться язик твій, Любко, щоб повторити це просте і суворе слово. Ти на шкільній парті не раз промовляла це слово. Хоч ти була маленькою, хоч ти бачила мало, мало світу і багато дечого не розуміла, але це слово завжди наповняло тебе глибокою хвилюючою радістю. Батьківщина! Вона поставала перед

ВИДАТНИЙ МАЙСТЕР
СЛОВА

У цьому місяці минає 60 років з дня народження талановитого білоруського прозаїка, вченого і громадського діяча Михася Линькова. В літературу прийшов він уже маючи значний життєвий досвід: син робітника-залізничника з 11 років сам заробляв на шматок хліба, мозолитими руками прокладав шлях до освіти; закінчивши учительську семінарію, Михась Линьков працював у початковій школі, у 1918 році він зв'язується з партизанськими загонами і бере участь у боротьбі проти німецьких окупантів, потім служить в рядах Червоної Армії і бере безпосередню участь у боях проти білополяків та білогвардійських банд. Після закінчення громадянської війни Михась Линьков знову працює у школі, стає активним сількором, згодом переходить на постійну роботу в редакцію газети «Комуніст». Пізніше на протязі багатьох літ він редагував журнал «Польмя», очолював Спілку радянських письменників БРСР. Значну громадську діяльність поєднує письменник з науковою роботою, він — академік АН БРСР.

Радянський читач добре знає Михася Линькова як автора багатьох творів, у яких глибоко і правдиво розкривається формування нової свідомості трудівника, духовне зростання людини у процесі соціалістичного будівництва, моральна краса радянської людини, всеперемагаюча і незгасна любов її до Батьківщини. Оповідання Михася Линькова про події часів Великої Вітчизняної війни — хвилюючий, високохудожній літопис героїчної боротьби нашого народу за честь і свободу нашої Вітчизни. Найглибше і найповніше талант письменника розкрився в романі-епосі «Векапомныя дні», завершеному у 1958 р. Це багатоплановий, масштабний твір, велична епічна картина всенародної боротьби проти фашистських загарбників, намальована пензлем великого майстра художнього слова. Цей роман є одним з найкращих творів нашої бігтонаціональної літератури на тему Великої Вітчизняної війни.

тобою, велика, неосяжна, ще повністю тобою не пізнана. Вона поставала перед тобою, зігріта любов'ю людських сердець, ніби зіткана з сонячних променів. І ти тягнулася до неї усім своїм дитячим серцем, чистими, блакитними думками дитяти.

Хто заслонила її від тебе? Сама. Сама одвернулася від неї. Ти все думала, що вона лише дає, тільки дає. І весінні подихи людського життя, і безхмарне дитинство, і численні радощі та втіхи. Ти забула, що час вже, давно вже настає той час, коли треба віддавати батьківщині борг не лише любов'ю твоєю — вона потребує і цього, — а й кожною справою твоєю, кожною думкою твоєю, а головне — працею твоєю, в міру сил твоїх, твоїх можливостей, уміння.

Нічого не давала ти батьківщині. Все брала від неї, при звичайній брала, як належне, як законне. Учитись? Так, держава повинна вчити. Працювати? Що ж, держава дасть потім роботу, вона повинна дати, вона не може не дати, це записано у її законах. На те і вчать, щоб потім дати роботу. А їсти, а одягтися, а різні розваги,

З білоруським письменником листуються наші студенти-дипломанти, викладачі. Доц. К. Ю. Данилкові М. Линьков надіслав свій роман «Векапомныя дні» білоруською мовою з автографом. У листах письменник розповідає про свій життєвий і творчий шлях. В одному з листів М. Линьков пише: «В часи далекого дитинства я дуже любив оповідання Гоголя. При закінченні початкової школи мені подарували книжку «Вечори на хуторі біля Диканьки». Оповідання з цієї книжки я знав напам'ять. Пізніше, у юнацькі роки, любими моїми творами були ранні оповідання Максима Горького. Зачитувався і Тургеневим, Л. М. Толстим, Гончаровим, Чеховим. З українських письменників знав — і досить рано — славетного Тараса Григоровича. Читав у юності Франка і Коцюбинського».

Редакція і читачі нашої газети щиро поздоровляють Михася Линькова з днем народження і бажають йому довгих років життя і нових великих творчих успіхів!

**

Подаємо уривок з роману «Векапомныя дні». У творі є багато хвилюючих образів юних патріотів — це Надя Конопелька, її сестра Галя, Віра Смолянкіна, Лена Красочка, сестри Люда і Сося, Майка Светлик, Вася Чичин, Гнат Лагуцька, Коля Хорошев та ін. Але у ерізні дні війни, коли перевірялась і гартувалась відданість Батьківщині, виявились окремі пустоцвіти серед наших людей. За нагробовані французькі духи, за нові панчохи продала Любка свою матір, свій народ, свою Батьківщину. Коли інші люди йшли на смерть, коли, може, саме катували її матір, Любка розважалась з німецьким комендантом Гансом Кохом. Як могли повзитись такі пустоцвіти? Які причини їх породжують? Автор дає глибокий психологічний аналіз цих причин.

У подарованому їй джемпері Любка впізнала річ, яка належала її матері. Вперше за дні війни прокинулось у Любки сумління...

театр, кіно?... На це є батьки, нехай дбають про це. На те вони й батьки, щоб турбуватись про тебе, про одну, вгадувати кожне твоє бажання, іти назустріч твоїм примхам, відмовляти собі в найнеобхіднішому, щоб ти, їхня втіха на старості, не знала ні горя, ні турбот про звичайний шматок хліба, щоб ходила з чистими ручками, наряджена, як лялька. І мо' тому, що не було ні особливих турбот, ні особливого горя, мо' тому, що була ти багато в дечому схожа на ляльку виглядом своїм і розумом своїм, ти пройшла своїм серцем мимо найбільшого горя, яке навалилось на народ. Ти думала: це, видно, справа їх, дорослих, вони як-небудь там розберуться. А твоя справа — втіхи, твоя справа — літати, пурхати, як бездумний метелик. Але кепсько буває метеликові, коли потрапляє він на вогонь.

(Михась Линькоу. Векапомныя дні. Роман у чотирьох томах, Дзяржаунае видавецтва БССР, Редакція мастацкай літаратуры, Мінск, 1958, том II, стор. 75—77).

(Уривки з т. II, част. перша, гл. 13).

К. ДАНИЛКО.

ПО ШПАЛЬТАХ СТІННІВОК

Огляд ряду газет установ університету відбиває різне ставлення безпосередніх організаторів і читачів до їх газет. Святковий номер газети друкарні «Поліграфіст» залишає найкращі враження. Газета не рябіє різноманітністю святкових фарб, але вражає великим і цікавим матеріалом, вміщенням у невеликий, один раз встановлений формат. Конкретна і цікава передова присвячена великій даті, трохи нижче стаття т. Мавергоза «Шлях нашої друкарні», в якій розповідається про перші дні її існування, далі удосконалення і про її сьогоденний день, коли друкарня може виконувати найскладніші роботи.

Цікава добірка «Чи знаєш ти...?», присвячена 42-м роковинам Великого Жовтня, і «Голоси молодих» з виступами молодих працівників друкарні С. Фокіної, Т. Безчастної, А. Бернасовської.

Орган наукової бібліотеки університету «Радянський бібліотекар» справляє хороше враження. Всі статті — «Наші завдання» М. І. Кириченко, «Ще раз про відмову» В. С. Фельдмана, «Реорганізація читального залу» В. Ф. Колесникової — говорять про бажання і прагнення працівників бібліотеки побудувати свою роботу так, щоб вона була найбільш ефективною.

СВЯТКОВА ФАКУЛЬТЕТСКА ГАЗЕТА

Кожна редколегія намагалася зробити свою святкову газету змістовною, цікавою, красивою. І цікавого в газетах, дійсно, багато. Вдало зроблена в газеті «Історик» добірка «Іх іменами названі вулиці Одеси», в якій розповідається про видатних революціонерів П. І. Старостіна, М. І. Чижикова, А. В. Трофимова та ін.

«Про діла хороші» — так називається в газеті «Радянський хімік» низка заміток про життя факультету: про суботники, гурток «Юного хіміка» тощо.

«Філолог» розповів колективній факультету про нові наукові праці викладачів факультету. Заслуговує на увагу рецензія Є. Лебедєвої та І. Шайкевич на виставу російського драматичного театру «Барабанщиця». Цікавий літературний куток, де вміщено вірші В. Литвиненка, Н. Стоянової. Вдало підібрано сатиричний матеріал.

Хороше враження справляє газета географічного факультету «Земля і надра». Під рубрикою «СРСР — очима студентів» вміщені нариси «На батьківщині В. І. Лешіна» А. Грищенка, «В колосі» «Полярна зірка» Л. Панич, «В місті Горькому» В. Шведової та багато інших. Нариси доповнюються хорошими фотографіями, чого немає в інших газетах, крім «Радянського хіміка». Запам'ятовується замітка Ж. Ісагулової «По революційних місяцях Ленінграда».

Але в газетах ще багато недоліків. В газеті «Телескоп», наприклад, є граматичні помилки, вона погано художньо оформлена. Є в газетах і смислові недоречності. Так, в статті про олімпіаду в «Радянському хіміку» читаємо: «Добре виступали з художнім читанням Фурман — уривок з поеми «Василий Теркин» та Іванова — монолог Гафійки. Можна лише порекомендувати їм включити до свого репертуару твори класиків» (!).

Але залишає бажати кращого газета учбово-адміністративної частини університету — ректорату. Єдина цікава стаття в цій газеті — «Своїми руками» коменданта гуртожитку А. П. Колесникової, де розповідається про результати самообслуговування в гуртожитку. Решта статей, хоч і цікаві за задумом, більш ніж достатньо свідчать про бюрократичне направлення цієї газети. Стаття М. Д. Дихана «Слава радянської науки і техніки» в скороченому вигляді повторює зміст передової. Стаття М. Ф. Щетиніної «Ветерани праці», в якій авторів прийшла на думку чудова ідея — розповісти про найкращих, всіма шанованих працівників адміністративно-господарської частини т. Носкову, яка працює в університеті з 1920 року, т. Краснопольську, яка працює з 1930 року, та інших — на жаль, не зовсім вдалася. М. Ф. Щетиніна тільки перелічила прізвища цих товаришів, вказала на стаж їхньої роботи і закінчила свою статтю повчальним «мораліте» для молоді, яке займає більше третини всієї статті. Потрібно сказати, що газета завжди справляє невигідне враження, про що добре знають її безпосередні організатори, а її читачі навіть не сподіваються бачити її іншою.

С. ТУЛЯКОВА.

В газеті «Земля і надра» вміщена стаття Н. І. Блажко «Поговоримо про красу», яка розпочинається фразою: «Кожній нації властивий стиль зовнішнього вигляду, що історично склався». А далі розповідається про манеру одягатися деякої частини нашої молоді. Незрозуміло, що ж автор розуміє під стилем, що історично склався?

В основному ж газети цікаві і справляють хороше враження.

Г. ПЕДАХОВСЬКА.

ПІДВЕДЕНО ПІДСУМКИ

Днями відбулося засідання Одеського археологічного товариства, на якому були підведені підсумки польових археологічних досліджень Одеського державного археологічного музею за 1959 рік.

З основною доповіддю з цього питання виступив голова правління товариства доц. М. С. Синицин. Він вказав на те, що цього року плани археологічних досліджень мали два напрямки: археологічні розвідки та фіксація історичних пам'яток. Велику допомогу нашим археологам подавали колгоспники, вчителі, учні шкіл, працівники партійного та радянського апарату. Так, секретар Фрунзівського райкому партії т. Олексієнко повідомив працівників музею про відкриті під час земельних робіт на території району стародавній поховання. На місці знахідки відраджено було 24 студенти історичного факультету і 3 науковці Археологічного музею, яким вдалося знайти цікаві рештки, що відносяться до 6—8 ст. н. е., найменш вивчених часів на нашій території.

Основні розкопки велися в стародавніх поселеннях, в районі Сучасних сіл — Роксоліяни та Надлиманське. За думкою доцента

З чорної пащі під'їзду університетського спортивного залу вибігла зграйка дівчат. Акуратні «олімпійські» костюми красиво облягають стрункі постаті спортсменок. Хвилину — дві вони тупцюють на місці — чекають подруг, які затримались в роздягальні. Потім пружним, розміреним кроком біжать в напрямку Приморського бульвару.

Прохожі зупиняються, схвально похитують головами. Хтось жахається:

— От жах! Вже холодно, а вони бігають, як літом.

Якийсь хлопчина гукає своєму товаришеві:

— Колька! Університетські вже на тренування побігли, підемо до них в зал, може дадуть м'яча.

А спортсменки вже спускаються в Місячний парк під Приморським бульваром — постійне місце їхніх

В ГОСТІ ЗАПРОШУЮТЬ
М. Т. РИЛЬСЬКИЙ І ДРУЖИНА
ОСТАПА ВИШНІ

Кожному, напевно, хотілося б побачитись чи поговорити з людиною, прізвище якої вам добре знайоме ще з шкільних років. Саме така мета наступної поїздки в Київ членів гуртка української радянської літератури, яким керує доцент І. М. Дузь.

Членам гуртка поцестить зустрітись з рядом видатних поетів і прозаїків української радянської літератури. Гурток уже одержав цілий ряд запрошень, зокрема від М. Т. Рильського і дружини визначного українського гумориста і сатирика Остапа Вишні.

Але метою нашої поїздки будуть не тільки неофіційні зустрічі з письменниками. Гуртківці вирішили при кожній зустрічі організувати своєрідну наукову конференцію. Готуючись до них, більшість членів гуртка зараз активно працюють над темами з творчості сучас-

них українських письменників. Так, на засіданні гуртка були уже заслухані і обговорені доповіді студентки IV курсу Г. Дузь: «Тема радянської гордості в поезіях А. С. Малишка», студентки IV курсу Л. Павловської: «Творчість Остапа Вишні», студентки V курсу А. Кульової: «Роман С. Скляренка «Святослав» та інші.

Звичайно, наша поїздка не обмежиться тільки зустрічами з письменниками. Не виключена можливість побувати в університеті, музеях, театрах, редакціях тощо.

Безперечно, ця поїздка принесе багато цікавого і корисного для кожного члена гуртка української радянської літератури.

І. ЖУКОВСЬКИЙ,
студент III курсу
філологічного факультету.

Половина команди дівчат-легкоатлеток — студентки перших—других курсів. Більшість вже зарекомендували себе розрядними результатами, а Світлана Любарська та наймолодша — Мила Вержбицька — стали чемпіонками університету. І тренер особливо уважно керує підготовкою наймолодших.

Нерідко ж буває, що спортсменки чи спортсменка на I курсі показували непогані результати. Та через неувважність тренера (рідше від того, що результати деякий час не поліпшувалися), падала всіляка охота до справжнього, хоч і важкого підвищення спортивної майстерності. Ці невдахи по інерції ще рік—два відвідують секцію, тренуються абияк, а потім зовсім відходять від спорту.

Саме тому тренер так ревниво спостерігає за тими, що тільки почали свою спортивну кар'єру. До того ж, він, мабуть, міркує таким чином:

— Такі, як Хитріна, приходять і відходять, а команда повинна залишитись сильною і рівною за складом.

На закінчення тренування — біг «по спеціальності». Ось пробігає чотиристаметрову дистанцію Валя Воропай. Її спеціальність — біг на середні дистанції — один з найважливіх видів легкої атлетики. Тут потрібні не тільки велика витримка, а й швидкість спринтера та вміння вірно побудувати тактику бігу. Всі ці якості продемонструвала Валя на останній міській першості, ставши чемпіонкою вузів в бігу на 800 м.

Воропай — призер республіканського кросу на першість «Буревісника», незмінна учасниця всіх естафетних змагань.

Хочеться коротко розповісти про те, як прийшли ці перемоги. Чотири роки назад, вступивши до університету з золотою медаллю, Валя почала відвідувати секцію. Перші успіхи були досить скромними. Та подругам і тренерам подобалась виключна старанність дівчини на тренуваннях, її працьовитість і скромність в колективі.

Зимовими вечорами, коли не було змоги тренуватись на вулиці, Валя разом з дівчатами охоче виконувала спеціальні гімнастичні вправи, грала в баскетбол, освоювала техніку бігу. Навіть для середньовіків довжина спортзалу — невеличка дистанція, де можна розвинути найбільшу швидкість. Та стартові ривки відроблялись саме в залі, де незвично було чути суто бігові команди:

— На старт!
— Увага!
— Марш!

Через кілька секунд:
— Виключитись!

Цю вправу виконували знову й знову.

В копітих тренуваннях пройшли два роки, прийшли перші перемоги й до Валі! У Валі Воропай є хороші подруги по команді — це Олена Повага, Тамара Терзі, Зоя Сальникова, Світлана Калюжна.

Це різні за характером і звичками (та й за успішністю) дівчата, але вони не менше, ніж Валя люблять спорт, який займає значне місце в їхньому житті. Всі вони знають насолоду перемоги, щирі радість і за себе, і за подруг.

А. ГЛУЩАК.

Наш кор.

В. о. редактора В. В. ФАЩЕНКО.

«За научні кадри», орган партбюро, ректората, комітета ЛКСМУ і профкома Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова, гор. Одеса.

Адреса редакції: Одеса, вул. Шепкіна, 12, к. 11. Друкарня ОДУ ім. І. І. Мечникова, вул. Шепкіна, 12.

Зам. 1587—1000.

БР 08594.